

Константин Миладинов

Тъга за юг

Орелски криля как да си метнеш
и в наши стърни да си прелетнеш!
На наши места я да си идам,
да видам Стамбол, Кукуш да видам;
да видам дали сънце и тамо
мрачно угревят, како и вамо.

Ако как овде сънце ме стретит,
ако пак мрачно сънцето светит,
на път далечни я ке се стегнам
и в други стърни ке си побегнам,
където сънцето светло угревят,
къде небото дзвезди посесят.

Овде ѝе мрачно и мрак м' обвива
и темна мъгла земя покрива;

мразой и снегой, и пепелници,
снлни ветрища и виюлици;

околу мъгли и мразой земни,
а в гръди студой и мисли темни.
Не, я не можам овде да седам!
Не, я не можам мразой да гледам!

Дайте ми криля я да си метнам
и в наши стърни да си прелетнам.
На наши места я да си ндам,
да видам Охрид, Струга да видам.

Тамо зората греит душата
и сънце светло зайдвит в гората;

тамо дарбите – природна сила
со съта раскош ги растурила:

бистро езеро гледаш белеит
и си од ветар синотемнеит;

поле, погледниш или планина,
сегде божева ѝе хубавина.

Тамо по сърце в кавал да свирам,
сѣнце да зайдвит, я да умирам.

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7378>]